

Debreceni Ítéltábla
Pkf.I.20.309/2024/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Reines János ügyvéd (cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. N-L. A. bírósági titkár által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 7.Pk.20.160/2024/11. számú végzése ellen a kérelmezett részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül 150 000 (százötvenezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy 45 120 (negyvenötezer-százhusz) forint meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A kérelmező mint felperes 2013. szeptember 3-án terjesztett elő keresetlevelet a kérelmezetti bíróságnál, amelyet 2013. szeptember 30-án a 4.P.24.2../2013/2. számú végzéssel idézés kibocsátása nélkül elutasítottak. A kérelmező a társasházi közös tulajdonát érintő keresetlevelet újra benyújtotta 2013. október 31-én, amely alapján a per 4.P.25.7../2013. szám alatt volt folyamatban a kérelmezett előtt, amely előbb a 2018. október 10-én kelt 4.P.25.7../2013/100. számú ítéletével elutasította a keresetet, azonban kérelmező fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2019. május 8-án 3.Pf.20.1../2019/13/II. szám alatt meghozott részítéletével az elsőfokú ítéletet részben helybenhagyta, részben hatályon kívül helyezte, és a kérelmezettet új eljárásra utasította. A per ezt követően előbb 4.P.21.5../2019., majd 4.P.20.9../2020. számon folytatódott, amelynek során, 2023. december 20-án, a felek egyezséget kötöttek, az azt jóváhagyó végzés pedig aznap jogerőre emelkedett (a továbbiakban: alapügy).

[2] A kérelmező a 2024. február 1-jén előterjesztett kérelmében 1 504 000 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet. Hivatkozása szerint az alapügy a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 6. §-ának (1) bekezdésében rögzített 60 hónaptól eltérően 3760 napig tartott, amellyel szemben nincs ok a számított időtartammal kapcsolatos levonásra, ezért a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni

elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet 1. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján ezen összeg illeti meg. Hivatkozása szerint továbbá rendelkezik jogképességgel a nemperes eljárásban is.

[3] A kérelmező az ellenirátában elsődlegesen kérte az eljárás megszüntetését, másodlagosan a kérelem 525 600 Ft-ot meghaladó részének elutasítását. Az elsődleges védekezése szerint a kérelmező nem rendelkezik jogképességgel ebben az eljárásban, mert társasházként a jogképessége relatív. Másodlagosan összesen 621 nap levonását kérte az eljárás számított időtartamából a Pevtv. 15. §-ának (3), (4) és (5) bekezdései alapján, egyebek mellett arra hivatkozással, hogy a kérelmező keresetváltoztatása pontosításra szorult, csak külön határidő mellett jelölte meg a szakértőhöz intézett kérdéseit és többször nem kifogásolta a tárgyalás késedelmes kitűzését.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 1 442 400 Ft vagyoni elégtételt és 249 600 Ft költséget; ezt meghaladóan elutasította a kérelmet. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg 1805 Ft eljárási illetéket és megállapította, hogy 43 315 Ft meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhén marad.

[5] A végzés fellebbezéssel érintett részében rögzítette, hogy az alapügy számított időtartama 3760 nap volt.

[6] A kérelmezett eljárás megszüntetésére irányuló kérelmével szemben a Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdéséből indult ki. Az e szakaszhoz fűzött indokolás szerint vagyoni elégtétel a bírósági eljárásban félként részt vett személyt az alapvető jogának sérelmére tekintettel illeti meg. Ez a szabály egyben meghatározza a vagyoni elégtétel iránti igény előterjesztésére jogosult személyek körét is. Eszerint vagyoni elégtételre kizárólag a fél jogosult. A kérelmező az alapügyben rendelkezett perbeli jogképességgel, azaz félként vett részt, a Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdése pedig e szerint a vagyoni elégtételre való jogosultságot a peres pozícióhoz, a félként való részvételhez köti. A kérelmező kifejezetten e perbeli pozíciójához kapcsolódó igényt érvényesített; a per elhúzódása miatti elégtétel azért illeti meg, mert egy észszerű időn túl befejezett peres eljárásban félként vett részt, a bírósági eljárás észszerű időn belül való befejezéséhez fűződő alapvető joga sérült, amely sérelem miatt a Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdése biztosítja számára az igényérvényesítés lehetőségét. A jelen eljárásbeli pozíciót pedig nem lehet önmagában értelmezni. A vagyoni elégtétel iránti igény a Pevtv. 1. §-ából következően egy alapeljárást (észszerű időn túl befejezett bírósági eljárást) feltételez, az alapperben fennálló perbeli jogképesség pedig nem választható el a jelen eljárástól, a kérelmező a jelen eljárásban is jogképességgel rendelkezik.

[7] Az ügy érdemében pedig a kérelmezettnek a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdésére alapított védekezése alapján levonhatónak talált a 2013. szeptember 3. és 2013. október 31. között eltelt 58 napból 57 napot és a 2017. június 16. és 2017. június 22. között eltelt 7 napot.

[8] Nem vonta le azonban a 2019. szeptember 18. és 2019. október 30. között eltelt 42 napot, amelyet a kérelmezett arra alapozott, hogy a kérelmező az összecszerűséget érintően hiányos tartalmú keresetváltoztatását csak a bíróság felhívására munkálta ki, ameddig a per időtartama az ő érdekkörében álló okból, szükségtelenül telt. Az elsőfokú bíróság ezzel

szemben a pertörténet részletes ismertetése alapján arra hivatkozott, hogy a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a 2019. szeptember 18-i tárgyaláson a kérelmező előterjesztette a jogerős részítélet alapján kimunkált kártérítési követelését, és a kérelmezett 2019. november 8-ára halasztotta a tárgyalást, egyúttal felhívta az alpereseket, hogy a kérelmező tárgyaláson csatolt előkészítő iratára 2019. október 30. napjáig terjesszék elő viszontválaszukat. Felhívta a kérelmezőt is, hogy a keresetleszállítással kapcsolatosan összecszerúségi kérdések megválaszolására is, továbbá tájékoztatta a feleket, hogy rendelkezésükre bocsátja valamennyi mérnöki iratot, felhívta őket annak áttanulmányozására és legkésőbb a következő határnapon arra vonatkozó nyilatkozattételre, illetőleg az iratok pótlására. A kérelmező ez alapján 2019. október 30-án eleget tett a felhívásnak, valamint a szakértői bizonyítás körében kérdések feltételét indítványozta, míg az I. rendű alperes 2019. november 4-én, a II. rendű alperes 2019. november 4-én és 6-án csatolt előkészítő iratot, a kérelmezetti bíróság pedig 2019. november 8-án tárgyalást tartott, azon a peres feleket és szakkonzulenseiket hallgatta meg. E szerint pedig a perbíróság nem csak a kérelmezőhöz intézett felhívást és nem csak tőle várt nyilatkozatot, így bár a kérelmezőnek is pontosítania kellett a keresetmódosítást, e kötelezettségének 2019. október 30-án eleget tett. Ezt a valamennyi felet érintő felhívással együtt vizsgálva, és mert az ügyben folytatólagos határnapot is tűztek, az állapítható meg, hogy önmagában a keresetmódosítás összecszerúságának kimunkálása és annak 2019. október 30-ai becsatolása nem okozott szükségtelen időmúlást.

[9] Az elsőfokú bíróság azonban levonhatónak talált a 2020. január 22. és 2020. március 27. közötti 65 napból 54 napot és a 2023. szeptember 9. és 2023. október 17. között eltelt 28 napot.

[10] A kérelmezett azonban alaptalanul kérte figyelmen kívül hagyni a 2021. április 23. és 2021. május 10. között eltelt 17 napot arra hivatkozással, hogy a kérelmezetti bíróság hívta fel a kérelmezőt, hogy pontosítsa a szakértőhöz indítványozott kérdéseit, amelyre határidő engedélyezését kérte, holott elvárható lett volna, hogy erre már a tárgyaláson nyilatkozzon. Az elsőfokú bíróság ugyancsak a részletes pertörténetet ismertetve utalt arra, hogy a 2021. január 11-én kirendelt szakértői intézetnek több, mint 100 kérdésre kellett válaszolnia, ennek részeként pedig 2021. április 20-ig előzetes munkatervet kellett készítenie, amely a 2021. április 23-i tárgyalásig nem készült el. A bíróság e tárgyaláson tájékoztatta a feleket a bizonyítandó tényekről, a szükséges bizonyítási cselekményekről, továbbá ekkor hívta fel a kérelmezőt, hogy az egyes alperesek közötti kárfelelősség megosztása kapcsán pontosítsa a feltenni szándékozott kérdéseket, az egyetemleges kárfelelősség elkerüléséhez kapcsolódó kérdéskörök tekintetében ugyanis az alperesi szakértői díjelőlegezés is felmerült. A kérelmezetti bíróság a kárfelelősség alperesek közötti megosztásával kapcsolatos kérdések előterjesztésére 2021. május 10-ig adott határidőt a kérelmezőnek, amelynek a kérelmező eleget tett, majd a bíróság 2021. május 28-án felhívta a szakértőt, hogy 2021. június 30-áig terjesszék elő az előzetes munkatervet. E szerint a szakértői bizonyítás ekkor folyamatban volt, amelynek során a kérdések száma, a szakkérdések összetettsége, az iratanyag terjedelme miatt előzetes munkaterv készítése, a felek szakmai segítőivel való konzultáció is indokolt volt. A szakértői intézet azonban a munkatervet a megadott határidőre nem készítette el, a határidő meghosszabbítását kérte és javaslatot tett a felekkel való egyeztetésre: ez nyilvánvalóan befolyásolta a per érdemi előrehaladását. Emellett az ügy bonyolultsága jól mutatja, hogy nem volt elvárható a kérelmezőtől, hogy az eljáró bíró által a tárgyaláson adott tájékoztatás és felhívás alapján nyomban a tárgyaláson nyilatkozzon a szakértőhöz felteendő kérdésekre. A kérelmező alappal hivatkozott arra, hogy a szakértőhöz feltett kérdéseket a

perbíróság további 25 alperesi kérdéssel egészítette ki, a szakértői intézet késlekedett az előzetes munkaterv elkészítésével, azaz a per érdemi előrehaladását nem az akadályozta, hogy a kérelmező a bíróság felhívására nem a tárgyaláson nyilatkozott.

[11] Levonhatónak ítélte ugyanakkor a 2023. december 12. és 2023. december 20. között eltelt 8 napot, míg a kérelmezett által általánosságban a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése alapján a kérelmező nem időszerű bizonyítási indítványai alapján levonni kért 100 napot nem.

[12] A kérelmezett Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésére alapított védekezése kapcsán pedig előrebocsátotta, hogy mindig az egyes mulasztások gondos vizsgálatával, egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni, hogy a vagyoni elégtételt érvényesítő fél terhére ítéltető-e meg, hogy az adott bírósági mulasztással szemben nem vette igénybe az eljárás elhúzódása miatti kifogást. A féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását (BDT2023.4600., BDT2023.4644.).

[13] Ebből kiindulva a kérelmezett alaptalanul kérte a 2013. november 30. és 2014. január 30. közötti 61 nap levonását arra hivatkozással, hogy kérelmező nem élt kifogással azért, mert a perbíróság a hiánytalan keresetlevél beérkezését követő 30 napon belül nem tűzött tárgyalást, a határidőn túl kitűzött tárgyalás határnapja pedig a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) által előírt 4 hónapos határidőn túli volt. A részletesen ismertetett pertörténet szerint a kérelmező 2013. október 31-én nyújtotta be újra a keresetlevelet, 2013. november 19-én pedig megállapította, hogy a korábbi idézés kibocsátása nélkül elutasító végzés 2013. október 25-én jogerőre emelkedett. Ekkor intézkedett az irat új számra lajstromozása iránt, amelyre 2014. december 2-án került sor, majd a bíróság 2014. január 30-án tűzött ki tárgyalást 2014. március 31. napjára. A 2013. október 31-én benyújtott keresetlevél alapján az általános intézkedés határidő 2013. november 30-án járt le, azonban a kérelmező ekkor még nyilvánvalóan nem tekinthette inaktívnak a kérelmezett eljárását, ezért ekkor az eljárás elhúzódásának kifogásolása nem volt elvárható. Ez egészen 2014. január 2-ig irányadó, ezen időpontig ugyanis – figyelemmel a közbeeső ünnepekre is – nem telt el annyi idő, hogy a mulasztás a bíróság szabályszerű eljárásában bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető legyen. Amennyiben ekkor kifogást terjesztett volna elő, az 1952. évi Pp. 114/B. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróságnak azt 8 napon belül kellett volna megvizsgálnia, és 30 napon belül kellett volna intézkednie a kifogásban sérelmezett helyzet megszüntetése érdekében, azaz egy ekkor, az előzőek szerinti „elvárható” időben benyújtott kifogás nem eredményezett volna a ténylegesen megtörténőnél (2014. január 30.) korábbi kitűzést. A kérelmezett másodlagos hivatkozásával szemben a kifogás nem lett volna alkalmas arra, hogy a bíróság a tárgyalást ne 4 hónapon túlra, hanem az 1952. évi Pp. 125. §-a (3) bekezdésének megfelelően legkésőbb 2014. február 28-ra kitűzze (a kérelmezett ez esetre a 2014. február 28. és 2014. március 31. között eltelt 31 nap levonását kérte). Mivel a kifogás előterjesztése 2014. január 2-ig nem volt elvárható, az 1952. évi Pp. 114/B. §-a (1) bekezdésének megfelelően 30 napon belül elbírált kifogás esetén a tárgyalás kitűzésére legkésőbb 2014. február 2-án kellett volna, hogy sor kerüljön. Figyelemmel arra, hogy a bíróságok – jellemzően két-három hónapra – előre ki

vannak tűzve, 2014. március 31-nél korábbi időpont a kifogás előterjesztésétől sem lett volna várható.

[14] A kérelmezett a kifogás hiánya miatt alaptalanul kérte levonni a számított időtartamból a 2014. július 16. és 2014. november 11. között eltelt 118 napot is arra hivatkozással, hogy az eljáró bíróság a kitűzött tárgyalást beállította, új határnapot azonban – az 1952. évi Pp. 142. §-ának (1) bekezdését megsértve – nem jelölt meg, hanem azt csak 118 nap elteltével tűzte ki. A periratok szerint a kérelmezett a 2014. szeptember 11. napjára kitűzött tárgyalást a 2014. július 16-án meghozott végzésével beállította azzal, hogy új határnapot hivatalból tűz. A halasztás okaként a tanácsváltozást mint a bíróság működésében felmerülő objektív okot jelölte meg. A beállító végzést a kérelmező jogi képviselője 2014. augusztus 4-én vette át. Ezt követően az ügyben legközelebb bírói intézkedés 2014. november 11-én történt, az átszignálás után eljáró bíró ekkor tűzött tárgyalást az ügyben. E szerint pedig a tárgyalás elhalasztása az ítélezési szünet első napján történt, amelynek végéig a kifogás előterjesztése nyilvánvalóan nem elvárható a féltől. Az ezt követő további 30 nap tekinthető olyan időszaknak, amely alatt a kérelmező a bíróság eljárását – figyelemmel arra is, hogy ismert volt előtte a tanácsváltozás ténye, illetve az, hogy a nagy terjedelmű iratanyag áttanulmányozása hosszabb időt vesz igénybe – nem tekinthette inaktívnak. 2014. szeptember 20-tól azonban már elvárható lett volna az akkor már több mint egy éve folyamatban lévő perben a tárgyalás kitűzésének elmulasztását kifogásolni. Mivel azonban a kérelmezettnek az 1952. évi Pp. 114/B. §-ának (1) bekezdése alapján 30 napon belül kell az alapos kifogás esetén az elmulasztott intézkedést megtennie, a tárgyalás kitűzésének 2014. november 11-ei tényleges időpontjában kitűzött határnaphoz képest korábbi kitűzés a kifogás esetén sem történt volna, azaz a kifogás – a kitűzés tényleges időpontjával összevetve – az adott esetben nem lett volna alkalmas a sérelem korábbi elhárítására.

[15] A kérelmezett ugyanígy alaptalanul kérte a 2017. január 6. és 2017. február 22. között eltelt 47 nap levonását is arra hivatkozással, hogy a perbíróság a tárgyalás beállításával egyidejűleg nem tűzött új határnapot, hanem azt csak 45 nap elteltével tette meg, míg ha a mulasztás csak később juthatott a kérelmező tudomására, másodlagosan a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése alapján 30 napot kért figyelmen kívül hagyni. A periratok szerint a 2017. január 6. napjára kitűzött tárgyalást a bíróság az eljáró bíró betegsége miatt hivatalból elhalasztotta azzal, hogy új határnapot hivatalból tűz. Az ügyben a következő bírói intézkedésre 2017. február 22-én került sor, a bíróság tárgyalást tűzött 2017. április 26. napjára, továbbá megkeresést és az I. rendű alperes részére felhívást adott ki. A tárgyalás beállításának okára (bíró betegsége), valamint a következő intézkedésig eltelt rövid időre figyelemmel a kérelmezőtől kifogás előterjesztése nem volt elvárható. Az általános intézkedési határidő letelte (2017. február 6.) után két héttel a tárgyalást a bíróság kitűzte, eddig az időpontig – különösen, mert a halasztás oka ismert volt a kérelmező előtt – a perbíróság eljárását nem tarthatta inaktívnak. A kérelmezett másodlagos hivatkozásával szemben pedig azt hangsúlyozta, hogy a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése nem teremt az egyes időtartamok levonására alapot adó új okot, a mérlegelést a Pevtv. 15. § (3) és (4) bekezdéseiben foglaltakra alapítottan előadott tények, körülmények vizsgálatával kell elvégezni, ahogy azt – a megjelölt 15. § (4) bekezdése alapján – meg is tette.

[16] Nem találta levonhatónak a 2018. október 6. és 2018. október 10. között eltelt 4 napot sem azért, mert a tárgyalások négy hónapon túli kitűzése tekintetében kialakult bírói gyakorlat szerint ilyen esetben nem az eljárás elhúzódása miatti, legfeljebb az eljárás szabálytalansága miatti kifogás jöhet szóba. Nem vonta le a 2022. április 19. és 2022. június 24. között eltelt 66

napot sem, mert ez az időtartam a kérelmezett aktív magatartása miatt nem telt el érdemi előrehaladás nélkül, ezért az eljárás elhúzódását nem volt miért kifogásolni.

[17] Mindezek alapján 154 nap levonása mellett 3606 nap erejéig találta alaposnak a kérelmet, és ez alapján kötelezte a kérelmezettet napi 400 Ft, összesen 1 442 400 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére.

[18] Az eljárás költségeinek viseléséről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (2) bekezdése alapján határozott a kérelmező javára mutató 96-4%-os pernyertességi arány alapján. A kérelmező jogi képviselővel felmerült költséget a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 2. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg a becsatolt ügyvédi megbízási szerződés és annak kiegészítő okirata alapján. A kérelmezőt a pervesztessége arányában kötelezte az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett eljárási illeték megfizetésére, míg az állam a kérelmező személyes illetékmentessége folytán viseli a további illetéket a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján.

[19] A kérelmezett fellebbezett a végzéssel szemben, amelyben elsődlegesen kérte a végzés hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan a megváltoztatását és a kérelem 525 600 Ft-ot meghaladó részének elutasítását. Megsértett jogszabályhelyként a Pp. 33. §-ára, a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (a továbbiakban: Tht.) 3. §-ának (1) bekezdésére, valamint a Pevtv. 7. §-ának (1) és (2), továbbá 15. §-ának (3), (4) és (5) bekezdéseire hivatkozott. Az elsődleges fellebbezési kérelem vonatkozásában egyrészt visszautalt az elleniratban foglaltakra, másrészt azt hangsúlyozta, hogy a perbeli legitimáció nem azonosítható a perbeli jogképességgel, ahogy azt a Kúria is leszögezte a BH2020. 208. szám alatti határozatában. A jogalkotó mind az anyagi, mind az eljárásjogi legitimációt a jogképességtől függetlenül szabályozza, amelyből következően a perbeli jogképesség főszabálytól eltérő fennállásának megállapításához nem elegendő az, hogy a jogszabály egy speciális alanyi kör részére igényérvényesítési lehetőséget biztosít, a normaszövegnek kifejezetten meg kell engednie, hogy a jogképességgel egyébként nem rendelkező igényérvényesítő az eljárásban félként vegyen részt. Ezt támasztja alá, hogy egyes kötelező perbenállással érintett eljárásokban a jogalkotó a passzív oldalon fennálló eljárásjogi legitimáció meghatározása mellett külön rendelkezik a fél perbeli jogképessége felől is. Erre hozható fel példaként a Pp. 496. §-ának (1) és (2) bekezdései, valamint az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 31. §-ának (3) és (4) bekezdése. Tekintettel arra, hogy a Pevtv. egyetlen rendelkezése sem biztosít az igényérvényesítő számára az eljárásra vonatkozóan perbeli jogképességet, kizárólag a Pp. 33. §-a és a jogképességet meghatározó anyagi jogi jogszabályok alapján határozható meg az, hogy ki lehet fél a vagyoni elégtétel iránti eljárásban. A kérelmező jogképességét a Tht. 3. §-ának (1) bekezdése szabályozza, mely akként rendelkezik, hogy a társasház csak az épület fenntartása és a közös tulajdonnal kapcsolatos ügyek intézése tekintetében jogképes [BH2019. 46.]. Ezen kógens, kiterjesztően nem értelmezhető jogszabályi rendelkezést nem ronthatja le sem az ezzel ellentétes bírói jogalkalmazás, sem a Pevtv. egyes szakaszaihoz fűzött miniszteri indoklás, amely a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. §-ának (7) bekezdése értelmében kötelező erővel nem rendelkezik. Abból, hogy a kérelmező jogképességgel rendelkezett az alapügyben, nem következik, hogy fél lehet a jelen eljárásban is, amelynek alapját a tisztességes és észszerű határidőn belül befejeződő eljáráshoz fűződő alapjog kiteljesedésének sérelme okozta, ami nem kapcsolódik sem az épület fenntartásához, sem a közös tulajdonhoz, ezért a kérelmező jogképessége nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság

tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alapügyben fennálló perbeli jogképesség nem választható el a jelen eljárástól, hiszen egy hibás teljesítés tárgyában folyt peres eljárás nyilvánvalóan nem lehet alkalmas arra, hogy az irányadó jogszabályi környezet ellenében jogképességgel ruházza fel a felet egy másik eljárásban érvényesíthető, eltérő jogi és ténybeli alapon nyugvó igény érvényesítése vonatkozásában. Ezért az eljárás megszüntetésének van helye. A másodlagos fellebbezési kérelem körében pedig – utalva a Pevtv. 7. §-a (2) bekezdésének megsértésére is – előadta, hogy a 2019. szeptember 18. és október 30 között eltelt 42 nap levonása lett volna indokolt, mivel – fenntartva az elleniratában foglaltakat – a per érdemi előrehaladáshoz önmagában az is elegendő lett volna, ha a kérelmező a gondos pervitel elvárásának megfelelően oly módon munkálja ki keresetváltoztatását, hogy hiánypótlásra ne legyen szükség, arra az ellenérdekű fél érdemben reagálhasson, ezért az alapügy alperesének egyidejű mulasztása nem lehet alkalmas arra, hogy mentesítse a kérelmezőt a magatartásának a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdésében írt következményei alól. Kérte a 2021. április 23. és május 10. között eltelt 17 nap levonását is, mert ahogy a támadott végzés indokolása is tartalmazza, a kérelmező kifejezetten kérte a perbírószágot, hogy csak a kérdések általa történt pontosítását követően hívja fel a szakértőt a munkaterv elkészítésére. Ebből megállapítható, hogy azzal hogy a kérdéseket nem a tárgyaláson, hanem csupán 2021. május 10-én terjesztette elő, hozzájárult a szakértői bizonyítás, így az eljárás elhúzódásához, az érintett időszak a kérelmező érdekkörében felmerült okból szükségtelenül telt el. E szükségtelen időmúlás elkerülése kifejezetten elhárítható lett volna a kérelmezőtől, akitől elvárható volt, hogy a hosszú ideje folyó perben a korábban egyébként már részben kimunkált kérdéseit pontosítsa. Téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja is, hogy az eljárás 2013. október 31. és 2014. január 30. napjai közötti időtartama nem hagyható figyelmen kívül. A perbírószágot közel két hónappal az 1952. évi Pp. 125. §-ának (3) bekezdésében írt határidő letelte után intézkedett a tárgyalás kitűzéséről, amelyet a kérelmező nem kifogásolt, és amellyel teljesült a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésében írt valamennyi feltétel. A kérelmezőtől elvárható magatartás körében hangsúlyozta, hogy a kérelmezőnek semmi oka nem volt, hogy a kifogás előterjesztésével több mint egy hónapot várjon, hiszen legkésőbb 2013. december 15-én nyilvánvalóvá kellett válnia számára, hogy a perbírószágot a döntését nem hozta meg a rendelkezésre álló határidőben. Az elvárhatóság körében tett megállapítás irreleváns is, hiszen a Pevtv. 15. §-a (4) bekezdésének kógens rendelkezése abban az esetben szankcionálja kifogás elmulasztását, ha arra a félnek jogszabályban biztosított lehetősége volt, amelyet a végzés sem vont kétségbe. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is okszerűtlenül jutott, hogy kifogás előterjesztése esetén sem tűzték volna ki korábbi időpontra az első tárgyalás határnapját, mivel erre utaló adat nem merült fel, az elsőfokú bíróság pedig nem juthat automatikusan arra az álláspontra, hogy az alapperben eljáró bíróság úgysem igyekezett volna a Pp. 125. §-ának (3) bekezdése szerinti mulasztásának mihamarabbi orvoslására. Emellett az eljárás elhúzódása miatti kifogás az alapossága esetén sem eredményezi a bíróság részére megállapított intézkedési határidők 30 nappal történő „meghosszabbodását”. A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján továbbá a szükségtelenül eltelt teljes időtartamot figyelmen kívül kell hagyni, nem csupán azt az időszakot, ami azt követően telt el, hogy a kifogás előterjesztésére lehetőség nyílt. A 2014. július 16. és november 11. között eltelt 118 nap kapcsán pedig azt hangsúlyozta, hogy a perbírószágot mulasztása a 4.P.25.7../2013/19/1. számú végzés kézbesítésével a kérelmező tudomására jutott. Az a megállapítás pedig okszerűtlen, hogy az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése nem várható el az ítélezési szünet végéig, azt követően pedig 2014. szeptember 20-ig a tanácsváltás és a „nagy terjedelmű iratanyag áttanulmányozása” szükségességének figyelembevétele indokolta a kifogás elmulasztását. Az ítélezési szünet nem érintette a perbírószágot 1952. évi Pp. 142. §-ának (1) bekezdése szerint fennállt kötelezettségét, ahogy a tanácsváltás és az iratok tanulmányozásának szükségessége sem

alapozhatja meg az eljárási határidők bíróság általi elmulasztását. Az elsőfokú végzés nem vitatott megállapítása értelmében a mulasztás tartama alatt a fél előterjeszthette az eljárás elhúzódása miatt kifogását, az előterjesztés elvárhatóságának vizsgálata pedig erre vonatkozó jogszabályi feltétel hiányában a már kifejtettek szerint szükségtelen. Fenntartotta, hogy nem számítható bele az eljárás időtartamába a 2017. január 6. és február 22. között eltelt 47 nap sem. Hangsúlyozta, hogy a perbíróság nem az általános intézkedési határidőt, hanem az 1952. évi Pp. 142. §-ának (1) bekezdésében írt kötelezettségét mulasztotta el, amelynek teljesítését az eljáró bíró betegsége — főszabály szerint — nem lehetetlenít el, az eljárásban pedig nem merült fel olyan körülmény, hogy a perbíróság 2017. január 6-án ne tudott volna rendelkezni új határnap tűzéséről. A mulasztásról a kérelmező a beállítással egyidejűleg tudomást szerzett, ezért nyilvánvalóan lehetősége volt az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésére, amely alkalmas lett volna a mulasztás elhárítására, ezért a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésében írt feltételek fennállnak. A perbíróság közel másfél hónapon keresztül volt tétlen a kérelmező tudomásával, ilyen terjedelmű mulasztás pedig szubjektív alapokon sem tekinthető „rövid időnek”. A kérelmezett emellett fenntartotta az elleniratában foglaltakat és változatlanul kérte az ott rögzítettek szerint, a Pevtv. 15. §-ának (3), (4) és (5) bekezdései alapján, a megjelölt időtartamok levonását.

[20] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében kérte az elsőfokú végzés helybenhagyását és a kérelmezett másodfokú eljárási költségekben való marasztalását. A kérelmezett is fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, emellett az elsőfokú végzés indokaira is visszautalva azt hangsúlyozta az elsődleges fellebbezési kérelem kapcsán, hogy a Pevtv. 7. §-ában szabályozott törvényi felhatalmazás alapján lehet alanya a vagyoni elégtételhez való jognak, a kérelmezett álláspontja ugyanakkor az alapjogainak korlátozását eredményezné. A másodlagos fellebbezési kérelem körében is visszautalt a támadott végzés helyes indokaira és az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataira, amelyek mellett hangsúlyozta és részletezte az alapügy volumenét, a részletes pertörténet ismertetésével a mulasztásának és felróhatóságának hiányát, valamint a kialakult bírói gyakorlatot (ennek részeként nyomatékosítva azt is, hogy a feleknek abból a feltételezésből kell kiindulniuk, hogy a bíróságok betartják a rájuk vonatkozó eljárási szabályokat). Észrevételezte azt is, hogy a kérelmezett fenntartotta az elleniratában foglaltakat, holott annak megtételekor a sérelmezett végzés indokolását nem ismerhette, ezért az ellenirat önmagában nem is támadhatja az indokolás azon részét, amely nem a fellebbezés bekezdéseiben írt időtartamokra vonatkozik, amelynek ellenére részletes észrevételt tett a fellebbezésben nem nevesített hivatkozásokra és időszakokra vonatkozóan is.

[21] A fellebbezés megalapozatlan.

[22] Az elsődleges fellebbezési kérelemben foglaltaktól eltérően nem volt helye az eljárás megszüntetésének a kérelmező eljárásbeli jogképességének hiánya miatt [Pp. 176. §-a (1) bekezdésének e) pontja]. Az ítéltábla ezzel összefüggésben – osztva az elsőfokú végzés indokait – csak a fellebbezésben foglaltak miatt hangsúlyozza a következőket.

[23] A Tht. 3. §-a (1) bekezdésének első mondata szerint a társasház tulajdonostársainak közössége az általa viselt közös név alatt az épület fenntartása és a közös tulajdonnal kapcsolatos ügyek intézése során jogokat szerezhet és kötelezettségeket vállalhat, önállóan perelhet és perelhető, gyakorolja a közös tulajdonnal kapcsolatos tulajdonosi jogokat, viseli a közös tulajdon terheit.

[24] A kérelmező e relatív jogképesség alapján perelhetett felperesként az alapügyben, amelynek során a fellebbezésben sem vitatottan megillették az eljárási jogok/alapjogok. Ilyen alapjoga volt Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) XXVIII. cikkének (1) bekezdése és az 1952. évi Pp. 2. §-ának (1) bekezdése alapján, hogy a kérelmezett ésszerű időn belül bírálja el a keresetét. A Pevtv. preambuluma szerint pedig éppen ezen alapjog érvényesülésének végrehajtására alkották meg e törvényt. A Pevtv. alapján történő igényérvényesítés ezért nem más, mint a kérelmezői eljárási alapjog egyik szelvényeként a megsértett alapjog ellentételezésére szolgáló vagyoni elégtétel iránti jog kikényszerítése. Ennek elvitatása ezért egyben azt jelentené, hogy a kérelmező eljárási alapjogai korlátozottak más (akár az alapügyben vele szemben eljáró) felekhez képest.

[25] Mindennek abból a szempontból is jelentősége van, hogy a Tht. fellebbezésben is hivatkozott rendelkezése alapvetően anyagi jogi alapon közelíti meg a társasházak jogképességét annak kimondásával, hogy a társasházak egyes alanyi jogok jogosultjaként perelhetnek is. A perbeli jogok alanyaként a „jogképességükbe” tartozó eljárási jogokat (és kötelezettségeket) azonban nem a Tht., hanem egyebek (pl. illetékfizetés) mellett a mindenkori eljárási szabályok és az eljárási jogokkal/alapjogokkal összefüggő jogszabályok (és az Alaptörvény) tartalmazzák. Ellenkező esetben (a kérelmezett értelmezését továbbgondolva) ugyanis a Tht. 3. §-ának (1) bekezdése alapján a társasházakat csak a szűken vett perlés (perindítás) joga illelné meg, az eljárási jogok katalógusának elemei nem.

[26] A perbeli jogképesség Pp. 33. §-ban rögzített szabályai szerint a perben fél az lehet, akit a polgári jog szabályai szerint jogok illelhetnek és kötelezettségek terhelhetnek. A polgári jog szabályait mindezek miatt a jelen eljárás viszonylatában nem a Tht., hanem az eljárási alapjogok megszegése miatt keletkező alanyi jog érvényrejutását biztosító Pevtv. szabályai jelentik. Az elsőfokú bíróság pedig ezzel összefüggésben helytállóan értelmezte a Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdését, amelynek értelmében vagyoni elégtétel jár a félnek, ha a bírósági eljárás ésszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapvető joga sérül. A kérelmező ugyanis fél volt az alapügyben, ezért a polgári jog (jelen esetben eljárásjogi) szabályai szerint jogok illeltek (Pp. 33. §).

[27] A fellebbezésben ehhez fűztek annyiban megalapozottak, hogy az elsőfokú bíróság által ismertetett előterjesztői indokolás nem rendelkezik kötelező erővel, de az elsőfokú bíróság sem ekként, hanem e jogszabályhely értelmezése körében utalt erre. Az Alaptörvény 28. cikke szerint ugyanis a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Az elsőfokú bíróság pedig a jogértelmezés teleologikus részének megfelelően (egyben az Alaptörvénnyel összhangban) tulajdonított jelentőséget egyebek mellett az előterjesztői indokolásnak, mint ahogy a józan észnek és a közjónak is az feleltethető meg, ha azért nem különböztetnek meg valamely peres felet az eljárási alapjogait illetően, mert az ezt terjesztő terjedelmében megteremtő anyagi jogi alapú jogképessége egyébként relatív. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti továbbá a fellebbezésben foglaltak alapján, hogy a perbeli szabályozással az eljárásbeli jogképesség és legitimáció egybeesik.

[28] Ezt meghaladóan, az ügy érdemét tekintve pedig az ítéltábla a másodlagos fellebbezési kérelem körében a Pp. 389. §-a szerint alkalmazandó 370. §-ának (1) bekezdése alapján fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzés kérelmet részben elutasító, valamint a kérelmezettet 525 600 Ft vagyoni elégtétel és 249 600 Ft eljárási költség megfizetésére kötelező rendelkezéseit. Ezt meghaladóan pedig az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott a kérelmezett marasztalásáról, amelynek indokaival az ítéltábla – a fellebbezés korlátai között – egyetértett, ezért csak a fellebbezésben foglaltak miatt utal a következőkre.

[29] Az elleniratra visszautaló fellebbezési hivatkozások kapcsán előre kell bocsájtani, hogy a másodfokú eljárás nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának a fellebbezést és az elsőfokú határozatot kell elbírálnia (nem pedig a kérelmet és az elleniratot). Ezért a már az 1952. évi Pp. rendelkezései alapján is kialakult (pl. BH2016. 173.), de a Pp. hatálya alatt is következetes bírói gyakorlat szerint (pl. Kúria Pfv.VI.24.583/2022/6. számú határozat) a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie – egyebek mellett – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja. A Pp. 370. §-a (1) bekezdésének 2. mondata értelmében ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre korlátainak minősülnek a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ezért a fellebbező félnek az a fellebbezésben tett előadása, hogy fenntartja az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, nem pótolja annak az anyagi vagy eljárási szabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbezését alapítja (pl. BDT2021. 4397.). Mindezek miatt a kérelmezett fellebbezésben hivatkozott ellenirata nem része a fellebbezésnek (ahogy a kérelmező észrevételében megjelölt elsőfokú nyilatkozatai sem), ezért az ítéltábla csak a fellebbezésben ténylegesen feltüntetett hivatkozások alapján bírálhatta el az elsőfokú határozatot, illetőleg a fellebbezést.

[30] Előre kell bocsájtani azt is, hogy bár a kérelmezett a fellebbezésben hivatkozott a Pevtv. 15. §-a (5) bekezdésének téves alkalmazására is, ezzel összefüggő érvelést nem adott elő, a részéről általánosan megjelöltekkel szemben pedig az ítéltábla nem észlelte, hogy az elsőfokú bíróság megsértette volna e jogszabályhelyet.

[31] A Pevtv. megsértettként hivatkozott 15. §-ának (3) bekezdése szerint a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el. A (4) bekezdés alapján pedig a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az a bírósági eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el, ha a kérelmező – habár arra jogszabályban biztosított lehetősége volt – nem nyújtott be kifogást az eljárás elhúzódása miatt.

[32] A 2019. szeptember 18. és október 30. között eltelt 42 nap kapcsán a kérelmezett alaptalanul hivatkozott arra az elsőfokú végzés mindenben helytálló, ezért szükségtelenül meg nem ismételt érvelésével szemben, hogy önmagában a kérelmező mulasztása volt akadálya az eljárás előrehaladásának, ezért alkalmazni kell a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdését. Az alapügy tárgyalása ugyanis ennek ellenére is folyamatos volt, de az I. és II. rendű

alperesek is csak a kérelmező „mulasztását” követően teljesítették a kérelmezetti bíróság felhívásait, amelyre semmilyen hatással nem volt, hogy a keresetváltoztatás korrekcióra szorult.

[33] Az ítéltábla a 2021. április 23. és május 10. között eltelt 17 nap kapcsán sem ismétli meg az elsőfokú végzés helyes, a Pevtv. 15. §-a (3) bekezdésének alkalmazását kizáró indokait. Ezek közül csak azt emeli ki külön, hogy a kérelmezett a 2021. április 23-i tárgyaláson tájékoztatta a feleket, köztük a kérelmezőt a bizonyítási kötelezettségéről, amely, és az ügy nem vitásan összetett jellege önmagában indokolta, hogy a kérelmező határidőt kapjon az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló, eleve több, mint 100 kérdés megválaszolására kirendelt szakérőnek feltenni kívánt kérdések pontosítására.

[34] A kérelmezett a 2013. október 31. (ténylegesen november 30.) és 2014. január 30. közötti 61 nap körében pedig alaptalanul hiányolta a Pevtv. 15. §-a (4) bekezdésének alkalmazását. Az elsőfokú végzés (fellebbezési kérelem korlátai között vizsgált) helytálló indokait ugyancsak szükségtelenül meg nem ismételve a ítéltábla utal a kérelmezett érvelésével szemben arra, hogy az egységes bírói gyakorlat alapján (pl. BDT2023. 4700.) az eljárás elhúzódása miatti kifogás igénybevétele a kötelezettségét nem lehet mechanikusan, formálisan megítélni. Azt hogy a vagyoni elégtételt érvényesítő fél terhére ítéltető-e meg, hogy az adott bírósági mulasztással szemben nem vette igénybe az eljárás elhúzódása miatti kifogást, mindig az egyes mulasztások gondos vizsgálatával, egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni. Az 1952. évi Pp. 114/A. §-ának (2) bekezdése, egyezően a Pp. 157. § (1) bekezdésével, nem valamennyi, a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartam orvoslása végett teszi lehetővé annak igénybevétele, hanem csupán akkor, ha a bíróság valamilyen - törvény vagy saját maga által megállapított - határidőt mulasztott vagy észszerű időn belül nem intézkedett; más eljárási szabálysértések elhárítására ez a jogintézmény nem szolgál. Másrészt a határidők és az észszerű időtartam elmulasztása mellett is vizsgálni kell annak a sérelem elhárítására alkalmasságát. Mindezeket túl azt is tekintetbe kell venni, hogy a bíróság kötelezettsége a saját közhatalmi tevékenységére irányadó szabályok betartása, így a feleknek is abból a feltételezésből kell kiindulniuk, hogy a bíróságok betartják a rájuk vonatkozó - így az észszerű időn belüli cselekvést érintő - eljárási szabályokat. Ennek alapján a féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását. Ez a félre méltányos értelmezés felel meg az Emberi Jogok Európai Bírósága elvárásainak és egyeztethető össze a Pevtv. létrehozásának jogalkotói céljával.

[35] Mindezek alapján pedig a kérelmezett mechanikus, a kérelmező elvárhatóságának vizsgálatát is mellőző értelmezésével szemben nem a kérelmezőnek kellett az eljárási szabályok betartásának garanciájaként fellépni, és nem kellett automatikusan az eljárás elhúzódása miatti kifogást előterjesztenie a kérelmezetti bíróság „inaktivitásának” első jeleire. Az elsőfokú bíróság nem értékelte okszerűtlenül (különösen nem az eljárási határidőket meghosszabbító rendelkezésként) azt sem, hogy az eljárás elhúzódása miatti kifogás elbírálása vonatkozó szabályozásban rögzített határidők figyelembevétele mellett (hiszen a

kérelmezett azt állította az egész eljárás során, hogy elmulasztotta egyes határidők betartását) nem olt várható az alapügy előrehaladása sem.

[36] Ugyanezen okokból alaptalan volt a 2014. július 16. és november 11., valamint a 2017. január 6. és február 22. között eltelt 118+47 nap levonására irányuló fellebbezés is. Az itt szereplő további, az „ítélkezési” szünet hatását vitató fellebbezési érveléssel szemben az 1952. évi Pp. 2009. január 1-jétől hatályos 104/A. §-a (1) bekezdésének első monda szerint a napokban megállapított határidőbe nem számít bele minden évnek a július 15-től augusztus 20-ig terjedő időszaka (törvénykezési szünet), azaz – ide nem értve a (2) bekezdésben szabályozott kivételeket – a kérelmezőnek a törvénykezési szünet alatt nem kellett inaktívnak tekintenie a kérelmezett eljárását. Egyebekben pedig az elsőfokú bíróság (a fellebbezési korlátok mellett) helytállóan mérlegelte az ügy bonyolultságával és az eljáró bíró betegségével összefüggő körülményeket, amely helytálló indokokat az ítéltábla szintén nem ismételt meg sürgősen. Ezért csak azt hangsúlyozza, hogy az 1952. évi Pp. hivatkozott 142. §-ának (1) bekezdése értelmében „ha az ügy körülményei azt nem zárják ki” szükséges gondoskodni a tárgyalás kitűzéséről a tárgyalás elhalasztása esetében, a kérelmezett azo nban érdemben nem cáfolta az elsőfokú végzés ezzel összefüggő – helyes – indokait.

[37] Az ítéltábla a kifejtett okok alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 9. §-ának (4) bekezdése szerint megfelelően alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[38] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a kérelmezett köteles megfizetni a kérelmező másodfokú eljárási költségét a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján. Az ítéltábla ennek összegét a felszámított 150 000 Ft ügyvédi munkadíjjal egyezően a R. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján határozta meg a becsatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján.

[39] Az illeték a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján marad az állam terhén a másodfokú eljárás során pervesztes (személyes illetékmentes) kérelmezett helyett.

Debrecen 2024. szeptember 3.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró